

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยเพื่อพัฒนารูปแบบการเรียนแบบร่วมมือในรายวิชาพื้นฐานดนตรี นาฏศิลป์และการละคร เพื่อพัฒนาสัมพันธภาพของนักศึกษาครั้งนี้ เป็นการวิจัยและพัฒนาเชิงทดลอง โดยมีขั้นตอนการดำเนินการวิจัยดังต่อไปนี้

ขั้นตอนที่ 1 กำหนดกรอบแนวคิดสำหรับการวิจัย

ขั้นตอนที่ 2 พัฒนารูปแบบการเรียนแบบร่วมมือในรายวิชาพื้นฐานดนตรี นาฏศิลป์และการละคร เพื่อพัฒนาสัมพันธภาพของนักศึกษา และสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

ขั้นตอนที่ 3 ทดลองใช้รูปแบบการเรียนแบบร่วมมือในรายวิชาพื้นฐานดนตรี นาฏศิลป์และการละคร เพื่อพัฒนาสัมพันธภาพของนักศึกษา ที่พัฒนาขึ้น

ขั้นตอนที่ 4 ปรับปรุงรูปแบบการเรียนแบบร่วมมือในรายวิชาพื้นฐานดนตรี นาฏศิลป์และการละคร เพื่อพัฒนาสัมพันธภาพของนักศึกษา

รายละเอียดของการดำเนินการวิจัยแต่ละขั้นตอนมีดังต่อไปนี้

ขั้นตอนที่ 1 กำหนดกรอบแนวคิดสำหรับการวิจัย

1.1 ผู้วิจัยศึกษาแนวคิด ทฤษฎี และหลักการต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับ รายวิชาพื้นฐานดนตรี นาฏศิลป์และการละคร สมรรถนะของนักศึกษา รูปแบบการเรียนการสอน การจัดหลักสูตรและการเรียนการสอนในระดับปริญญาบัณฑิต แนวทางการพัฒนานักศึกษา การร่วมมือทางการศึกษา การจัดการเรียนการสอนแบบร่วมมือ การใช้กระบวนการกลุ่มในการเรียนการสอน โดยศึกษาจากเอกสาร ตำรา และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

1.2 ผู้วิจัยวิเคราะห์และสังเคราะห์แนวคิดพื้นฐานและหลักการเกี่ยวกับสมรรถนะของนักศึกษา รูปแบบการเรียนการสอน การจัดหลักสูตรและการเรียนการสอนในระดับปริญญาบัณฑิต แนวทางการพัฒนานักศึกษา การร่วมมือทางการศึกษา การจัดการเรียนการสอนแบบร่วมมือ การใช้กระบวนการกลุ่มในการเรียนการสอน โดยวิเคราะห์เนื้อหา (content analysis) จากนั้นจึงสังเคราะห์เนื้อหา โดยการแยกแยะ จัดประเภท เพื่อกลั่นกรองเฉพาะสาระที่เกี่ยวข้องกับการจัดการเรียนการสอนแบบร่วมมือ สังเคราะห์ความสัมพันธ์เชื่อมโยง และความสอดคล้องระหว่างแนวคิด ทฤษฎี และหลักการทั้งหมดที่ได้ศึกษา หลังจากนั้นจึงได้นำข้อความรู้ที่ได้รับ มากำหนด

เป็นองค์ประกอบของกรอบแนวคิดที่ใช้ในการพัฒนารูปแบบการเรียนรู้แบบร่วมมือในรายวิชา
พื้นฐานดนตรี นาฏศิลป์และการละคร เพื่อพัฒนาสัมพันธภาวะของนักศึกษาดังต่อไปนี้

1.2.1 แนวคิดเกี่ยวกับสมรรถนะของนักศึกษา การร่วมมือทางการศึกษา การจัด
หลักสูตรการเรียนการสอนและทิศทางการพัฒนานักศึกษาตลอดจนรูปแบบการเรียนการสอน
ผู้วิจัยสังเคราะห์เพื่อกำหนด หลักการ วัตถุประสงค์ เนื้อหา และกระบวนการเรียนการสอนของ
รูปแบบการเรียนรู้แบบร่วมมือในรายวิชาพื้นฐานดนตรี. นาฏศิลป์และการละคร เพื่อพัฒนา
สัมพันธภาวะของนักศึกษา

1.2.2 แนวคิดเกี่ยวกับการจัดการเรียนการสอนแบบร่วมมือและการใช้กระบวนการ
การกลุ่มสำหรับการเรียนการสอน ผู้วิจัยสังเคราะห์เพื่อนำมากำหนดแนวทางการจัดการเรียน
การสอนแบบร่วมมือ วิธีการดำเนินการเรียนการสอน การประเมินผล ผลลัพธ์ของการเรียน
การสอนแบบร่วมมือ ตลอดจนกำหนดตัวแปรที่ใช้ในการวิจัย

**ขั้นตอนที่ 2 พัฒนารูปแบบการเรียนรู้แบบร่วมมือในรายวิชาพื้นฐานดนตรี นาฏศิลป์และ
การละคร เพื่อพัฒนาสัมพันธภาวะของนักศึกษา และสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย**

2.1 สร้างรูปแบบการเรียนรู้แบบร่วมมือในรายวิชาพื้นฐานดนตรี นาฏศิลป์และการละคร
เพื่อพัฒนาสัมพันธภาวะของนักศึกษาโดยลำดับดังนี้

2.1.1 สังเคราะห์กรอบแนวคิด ทฤษฎี และหลักการที่เกี่ยวกับการเรียนการสอน
แบบร่วมมือ แล้วนำมากำหนดหลักการ เหตุผล และองค์ประกอบสำคัญของรูปแบบการเรียนรู้แบบ
ร่วมมือในรายวิชาพื้นฐานดนตรี นาฏศิลป์ และการละคร เพื่อพัฒนาสัมพันธภาวะของนักศึกษา

2.1.2 สร้างรูปแบบการเรียนรู้แบบร่วมมือในรายวิชาพื้นฐานดนตรี นาฏศิลป์และ
การละคร เพื่อพัฒนาสัมพันธภาวะของนักศึกษา ซึ่งประกอบไปด้วยหลักการ วัตถุประสงค์ เนื้อหา
กระบวนการเรียนการสอน และแนวทางการนำรูปแบบการเรียนรู้ที่สร้างขึ้นไปใช้

2.1.3 สร้างคู่มือสำหรับผู้สอน ซึ่งประกอบไปด้วยรายละเอียดเกี่ยวกับการนำ
รูปแบบการเรียนรู้แบบร่วมมือในรายวิชาพื้นฐานดนตรี นาฏศิลป์ และการละคร เพื่อพัฒนา
สัมพันธภาวะของนักศึกษาไปใช้ โดยมีการยกตัวอย่างกิจกรรมต่าง ๆ ที่ใช้ในกระบวนการเรียน
การสอน

2.1.4 ตรวจสอบรูปแบบการเรียนรู้แบบร่วมมือในรายวิชาพื้นฐานดนตรี นาฏศิลป์
และการละคร เพื่อพัฒนาสัมพันธภาวะของนักศึกษาที่สร้างขึ้น โดยผู้ทรงคุณวุฒิจำนวน 5 ท่าน
โดยมีเกณฑ์ในการเลือกผู้ทรงคุณวุฒิที่เชิญเป็นผู้ตรวจเครื่องมือคือเป็นผู้ที่มีความรู้

ความเชี่ยวชาญและประสบการณ์เป็นที่ยอมรับโดยทั่วไปด้านดนตรีศึกษาจำนวน 3 ท่าน ด้านหลักสูตรและการเรียนการสอนจำนวน 1 ท่าน และด้านการวัดและประเมินผล จำนวน 1 ท่าน ประเด็นที่ตรวจสอบคือ

- 1) หลักการของรูปแบบการเรียนรู้แบบร่วมมือในรายวิชาพื้นฐานดนตรี นาฏศิลป์และการละคร เพื่อพัฒนาสัมพันธภาพของนักศึกษา มีความเหมาะสมเพียงใด
- 2) รูปแบบการเรียนรู้แบบร่วมมือในรายวิชาพื้นฐานดนตรี นาฏศิลป์และการละคร เพื่อพัฒนาสัมพันธภาพของนักศึกษา ที่สร้างขึ้นมีความครอบคลุมในด้านปัจจัยนำเข้า กระบวนการเรียนการสอน และผลลัพธ์หรือไม่
- 3) รูปแบบการเรียนรู้แบบร่วมมือในรายวิชาพื้นฐานดนตรี นาฏศิลป์และการละคร เพื่อพัฒนาสัมพันธภาพของนักศึกษาที่สร้างขึ้น มีความเหมาะสมและมีความเป็นไปได้ในการนำไปใช้หรือไม่

การตรวจสอบของผู้ทรงคุณวุฒิ พิจารณาตามแบบประเมินดัชนีความสอดคล้องของผู้ทรงคุณวุฒิ มีลักษณะเป็นมาตราส่วนประมาณค่า 3 ระดับ โดยให้ผู้ทรงคุณวุฒิพิจารณาแล้วตัดสินใจว่าประเด็นต่าง ๆ ที่พิจารณามีความเหมาะสม ไม่แน่ใจ หรือไม่เหมาะสม โดยใช้สูตรในการคำนวณดัชนีความสอดคล้องระหว่างข้อคำถามและวัตถุประสงค์ (Item-Objective Congruence: IOC) ดังนี้

สูตรที่ใช้ในการคำนวณได้แก่

$$IOC = \frac{\sum R}{n}$$

เมื่อ IOC = ดัชนีความสอดคล้องระหว่างประเด็นที่ต้องการตรวจสอบกับข้อคำถามและวัตถุประสงค์

R = ผลคูณของคะแนนกับจำนวนผู้เชี่ยวชาญที่เลือก

n = จำนวนผู้เชี่ยวชาญทั้งหมด

+1 = แนใจว่าประเด็นที่ตรวจสอบมีความเหมาะสม

0 = ไม่แนใจว่าประเด็นที่ตรวจสอบมีความเหมาะสม

-1 = แนใจว่าประเด็นที่ตรวจสอบไม่เหมาะสม

ทั้งนี้ถือเกณฑ์ IOC ตั้งแต่ 0.5 ขึ้นไป จึงยอมรับว่ารูปแบบการเรียนแบบร่วมมือที่สร้างขึ้นมีความเหมาะสม

ผลการตรวจสอบรูปแบบการเรียนแบบร่วมมือในรายวิชาพื้นฐานดนตรี นาฏศิลป์ และการละคร เพื่อพัฒนาสัมพันธภาพของนักศึกษาโดยผู้ทรงคุณวุฒินำแสดงในตารางต่อไปนี้

ตารางที่ 2 ผลการตรวจสอบรูปแบบการเรียนแบบร่วมมือในรายวิชาพื้นฐานดนตรี นาฏศิลป์และการละคร เพื่อพัฒนาสัมพันธภาพของนักศึกษาโดยผู้ทรงคุณวุฒิ

ประเด็นในการตรวจสอบ	เหมาะสม	ไม่เหมาะสม	ไม่แน่ใจ	ค่า IOC
1. หลักการ	5	0	0	1
2. ครอบคลุม				
2.1 ปัจจัยนำเข้า	5	0	0	1
2.2 กระบวนการเรียนการสอน	5	0	0	1
2.3 ผลลัพธ์	5	0	0	1
3. ความเหมาะสมของคู่มือ	5	0	0	1
4. ความเป็นไปได้ในการนำไปใช้	5	0	0	1

ค่า IOC รวมที่ได้คือ 1 จึงถือได้ว่ารูปแบบการเรียนแบบร่วมมือในรายวิชาพื้นฐานดนตรี นาฏศิลป์และการละคร เพื่อพัฒนาสัมพันธภาพของนักศึกษา ที่สร้างขึ้นได้รับการยอมรับจากผู้ทรงคุณวุฒิทุกท่านว่ามีความเหมาะสม

2.2 สร้างเครื่องมือในการประเมินผลสัมฤทธิ์ของการใช้รูปแบบการเรียนแบบร่วมมือในรายวิชาพื้นฐานดนตรี นาฏศิลป์และการละคร เพื่อพัฒนาสัมพันธภาพของนักศึกษา

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงทดลอง ผู้วิจัยสร้างเครื่องมือต่าง ๆ เพื่อประเมินผลสัมฤทธิ์ของการใช้รูปแบบการเรียนแบบร่วมมือที่พัฒนาขึ้น ดังแสดงในตารางต่อไปนี้

ตารางที่ 3 เครื่องมือในการประเมินผลสัมฤทธิ์ของการใช้รูปแบบการเรียนแบบร่วมมือในรายวิชา
พื้นฐานดนตรี นาฏศิลป์และการละคร เพื่อพัฒนาสัมพันธภาพของนักศึกษา

จุดประสงค์	เครื่องมือที่ใช้
1. เพื่อใช้เป็นแนวทางในการจัดการเรียนการสอน	รูปแบบการเรียนแบบร่วมมือในรายวิชาพื้นฐานดนตรี นาฏศิลป์และการละคร เพื่อพัฒนาสัมพันธภาพของนักศึกษา (ผู้วิจัยสร้าง)
2. เพื่อใช้ในการดำเนินการเรียนการสอน	แผนการสอนรายวิชาพื้นฐานดนตรี นาฏศิลป์และการละคร จำนวน 24 คาบ (ผู้วิจัยสร้าง)
3. เพื่อวัดสัมพันธภาพระหว่างบุคคล	1. แบบวัดระดับการยอมรับซึ่งกันและกัน 2. แบบวัดลักษณะส่วนบุคคล (ผู้วิจัยแปลและประยุกต์จากแบบวัดที่สร้างโดย Johnson & Johnson, 1997)
4. เพื่อวัดทักษะสังคม	1. แบบวัดลักษณะการพึ่งพาทางสังคม 2. แบบวัดภาวะการเป็นผู้นำ 3. แบบวัดพฤติกรรมจัดการกับความขัดแย้ง 4. แบบวัดพฤติกรรมสื่อสาร (ผู้วิจัยแปลและประยุกต์จากแบบวัดที่สร้างโดย Johnson & Johnson, 1997)
5. เพื่อวัดระดับการมีส่วนร่วมในการทำงานและการทำกิจกรรมกลุ่ม	แบบประเมินการทำงานกลุ่ม (ผู้วิจัยแปลและประยุกต์จากแบบประเมินที่สร้างโดย Abson, 1994)
6. เพื่อวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน	แบบทดสอบสาระของการเรียนการสอนผู้วิจัยสร้างจากแนวคิดของอุทุมพร จามรมาน (2532-2535) และเยาวดี วิบูลย์ศรี (2540) (ผู้วิจัยสร้าง)

รายละเอียดของการสร้างเครื่องมือเพื่อประเมินผลสัมฤทธิ์ในการใช้รูปแบบการเรียนแบบร่วมมือในรายวิชาพื้นฐานดนตรี นาฏศิลป์และการละคร เพื่อพัฒนาสัมพันธภาพของนักศึกษา มีดังต่อไปนี้

2.2.1 แผนการสอนรายวิชาพื้นฐานดนตรี นาฏศิลป์และการละคร ผู้วิจัยสร้างแผนการสอนรายวิชาพื้นฐานดนตรี นาฏศิลป์และการละครจำนวน 24 คาบ รวมเวลาทั้งหมด 48 ชั่วโมง โดยมีขั้นตอนในการสร้างดังนี้

- 1) ศึกษาและวิเคราะห์จุดมุ่งหมายของรายวิชา โดยศึกษาจากคำอธิบายรายวิชาที่ปรากฏในหลักสูตรการศึกษาระดับปริญญาตรี สาขาวิชาดุริยางคศิลป์ คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยพายัพ ปีการศึกษา 2543
- 2) กำหนดจุดประสงค์รายวิชา โดยการจัดลำดับความสำคัญของจุดประสงค์รายวิชาให้มีความสอดคล้องกับสมรรถนะของนักศึกษาที่ต้องการพัฒนา ได้แก่ด้านสัมพันธภาพระหว่างบุคคล ทักษะสังคมและผลสัมฤทธิ์ทางด้านวิชาการ
- 3) จัดทำเกณฑ์การประเมินผลที่มีความสอดคล้องกับจุดประสงค์รายวิชาและจุดประสงค์ในการพัฒนาสมรรถนะของนักศึกษา
- 4) ศึกษาและวิเคราะห์คำอธิบายรายวิชา เพื่อกำหนดขอบเขตเนื้อหาวิชาที่เหมาะสมและสอดคล้องกับวัตถุประสงค์รายวิชา
- 5) จัดทำเค้าโครงรายวิชาที่สมบูรณ์ ซึ่งประกอบไปด้วย คำอธิบายรายวิชา วัตถุประสงค์ของวิชา รายชื่อหนังสือประกอบการสอน เนื้อหาวิชา สัดส่วนการให้คะแนน และวิธีการประเมินผล
- 6) จัดทำเอกสารรายละเอียดเนื้อหาวิชาที่สมบูรณ์
- 7) นำเค้าโครงรายวิชา และรายละเอียดเนื้อหาวิชา ไปให้อาจารย์ผู้สอนรายวิชาพื้นฐานดนตรี นาฏศิลป์และการละครจำนวน 4 ท่าน พิจารณาความถูกต้องและเหมาะสม
- 8) ผู้วิจัยแก้ไขเค้าโครงรายวิชาและเนื้อหาวิชาตามคำแนะนำของอาจารย์ผู้สอนรายวิชาดังกล่าว ทั้ง 4 ท่าน
- 9) จัดทำแผนการสอนวิชาพื้นฐานดนตรี นาฏศิลป์และการละครจำนวน 24 คาบ รวมเวลาทั้งสิ้น 48 ชั่วโมง ให้มีเนื้อหาสาระครบถ้วน ระบุวัตถุประสงค์ของการเรียนการสอนในแต่ละคาบ จัดวิธีการเรียนการสอนและกิจกรรมการเรียนการสอนในแต่ละคาบให้สอดคล้องกับ

หลักการของรูปแบบการเรียนรู้แบบร่วมมือในรายวิชาพื้นฐานดนตรี นาฏศิลป์และการละคร เพื่อพัฒนาสัมพันธภาพของนักศึกษา ตลอดจนจัดทำเอกสารที่ใช้ประกอบการทำกิจกรรมทุกกิจกรรม

10) นำแผนการสอนที่จัดทำขึ้นไปให้ผู้ทรงคุณวุฒิทางด้านดนตรี 3 ท่าน ตรวจสอบความเหมาะสม

การตรวจสอบของผู้ทรงคุณวุฒิพิจารณาตามแบบประเมินดัชนีความสอดคล้องของผู้ทรงคุณวุฒิ มีลักษณะเป็นมาตราส่วนประมาณค่า 3 ระดับ โดยให้ผู้ทรงคุณวุฒิตัดสินว่าแผนการสอนวิชาพื้นฐานดนตรี นาฏศิลป์และการละคร มีความเหมาะสม ไม่เหมาะสม หรือไม่แน่ใจ โดยใช้สูตรการคำนวณดัชนีความสอดคล้อง (Index of Consistency : IOC)

ผลการตรวจสอบแผนการสอนวิชาพื้นฐานดนตรี นาฏศิลป์และการละครโดยผู้ทรงคุณวุฒิดังแสดงในตารางต่อไปนี้

ตารางที่ 4 ผลการตรวจสอบแผนการสอนรายวิชาพื้นฐานดนตรี นาฏศิลป์และการละคร

ประเด็นในการตรวจสอบ	เหมาะสม	ไม่เหมาะสม	ไม่แน่ใจ	ค่า IOC
1. ความครอบคลุมของวัตถุประสงค์ในการสอนแต่ละคาบ	3	0	0	1
2. ความเหมาะสมของเนื้อหาวิชา	3	0	0	1
3. ความสอดคล้องระหว่างวัตถุประสงค์ เนื้อหาวิชาและกิจกรรมที่ใช้ในการเรียนการสอนในแต่ละคาบ	3	0	0	1
4. ความเป็นไปได้ในการนำไปใช้	3	0	0	1

ค่า IOC รวมที่ได้คือ 1 จึงถือได้ว่าแผนการสอนที่ผู้วิจัยจัดทำขึ้นมีความเหมาะสมในการนำไปใช้

ผู้ทรงคุณวุฒิมีข้อเสนอแนะเพิ่มเติมดังต่อไปนี้

- สาระวิชาในคาบที่ 9 “เพลงทำนองเรื่อง” ควรจะเปลี่ยนเป็น “เพลงทางเครื่อง” ตามความนิยมใช้โดยทั่วไป (1 ท่าน)
- เปลี่ยนวิธีการเขียนจาก “เพลง 2, 3 และ 1 ชั้น” เป็น “เพลง สองชั้น สามชั้น และชั้นเดียว” (1 ท่าน)
- เปลี่ยนคำถามในแบบทดสอบครั้งที่ 5 (คาบที่ 23) ข้อที่ 1 จากข้อความ “ใช้บรรเลงเดี่ยว ๆ” เป็น “นำมาบรรเลงเพียงเพลงเดียว” (1 ท่าน)

ผู้วิจัยปรับปรุงแผนการสอนตามคำแนะนำของผู้ทรงคุณวุฒิ นอกจากนี้ผู้วิจัยยังได้เพิ่มเติมที่มาของแนวคิด ทฤษฎีและผลวิจัยที่เกี่ยวข้องตลอดจนวิธีการประเมินผลในแต่ละช่วง ตามคำแนะนำของที่ปรึกษาผู้ร่วมอีกด้วย

11) นำเสนอแผนการสอนที่ปรับปรุงแล้วต่ออาจารย์ที่ปรึกษา เพื่อขอความเห็นชอบ ในการนำไปใช้ต่อไป

2.2.2 แบบทดสอบสาระการเรียนรู้การสอน ผู้วิจัยได้สร้างแบบทดสอบสาระการเรียนรู้ การสอนชั้น 2 ฉบับ คือแบบทดสอบสาระการเรียนรู้การสอนสำหรับการสอบกลางภาคเรียน 1 ฉบับ และแบบทดสอบสาระการเรียนรู้การสอนสำหรับการสอบปลายภาคเรียน 1 ฉบับ ซึ่งมีสาระครอบคลุมสิ่งที่นักศึกษาได้เรียนรู้ และสามารถวัดความรู้ ความสามารถของนักศึกษาได้ตรงตามวัตถุประสงค์ที่ได้ตั้งไว้ โดยมีรายละเอียดในการสร้างดังต่อไปนี้

- 1) กำหนดสัดส่วนคะแนนการสอบปลายภาคเรียนไม่น้อยกว่าร้อยละ 50 ของคะแนนรวมทั้งหมดและมากกว่าคะแนนการสอบกลางภาคเรียน ซึ่งเป็นไปตามข้อกำหนดของทบวงมหาวิทยาลัย
- 2) กำหนดคะแนนรวมทั้งหมด 180 คะแนน โดยแบ่งเป็น
 - การสอบกลางภาคเรียน 80 คะแนน
 - การสอบปลายภาคเรียน 100 คะแนน

3) กำหนดสัดส่วนน้ำหนักของคะแนนสำหรับสาระแต่ละหัวข้อ โดยผู้วิจัยร่วมกับอาจารย์ผู้สอนวิชาพื้นฐานดนตรี นาฏศิลป์และการละครพิจารณาจากปริมาณและความสำคัญของสาระวิชาในแต่ละหัวข้อ

4) สร้างข้อกระทง โดยผู้วิจัยสร้างคำถามให้ครอบคลุมวัตถุประสงค์ของวิชา ทั้ง 5 ข้อตามที่ได้เขียนไว้ในเค้าโครงรายวิชา

ในการสร้างคำถาม ผู้วิจัยสร้างคำถามเพื่อวัดสาระการเรียนรู้การสอนในด้าน ความรู้ ความเข้าใจ การนำไปใช้ และการวิเคราะห์ โดยผู้วิจัยประยุกต์จากแนวคิดของอุทุมพร จามรมาน (2532-2535) และเยาวดี วิบูลย์ศรี (2540) ดังรายละเอียดในภาคผนวก

5) นำแบบทดสอบสาระการเรียนรู้การสอนทั้ง 2 ฉบับไปให้อาจารย์ผู้สอนรายวิชาพื้นฐานดนตรี นาฏศิลป์และการละคร จำนวน 4 ท่านเพื่อตรวจสอบความถูกต้องและความเหมาะสม

6) ผู้วิจัยปรับปรุงแก้ไขแบบทดสอบสาระการเรียนรู้การสอนทั้ง 2 ฉบับตามคำแนะนำของอาจารย์ผู้สอนรายวิชาพื้นฐานดนตรี นาฏศิลป์และการละคร

การตรวจสอบความตรงตามเนื้อหา(Content Validity) ผู้วิจัยนำแบบทดสอบสาระการเรียนรู้การสอน ทั้ง 2 ฉบับที่ปรับปรุงแก้ไขแล้วไปให้ผู้ทรงคุณวุฒิจำนวน 3 ท่านตรวจสอบความตรงตามเนื้อหาและความเหมาะสมของสำนวนภาษาในแต่ละข้อคำถาม โดยพิจารณาตามแบบประเมินดัชนีความสอดคล้องของผู้ทรงคุณวุฒิ ทั้งนี้ถือเกณฑ์ IOC ตั้งแต่ 0.80 ขึ้นไป จึงยอมรับว่าแบบทดสอบสาระการเรียนรู้การสอนวิชาพื้นฐานดนตรี นาฏศิลป์และการละคร ที่สร้างขึ้นมีความเหมาะสม

ผลการตรวจสอบแบบทดสอบสาระการเรียนรู้การสอนวิชาพื้นฐานดนตรี นาฏศิลป์และการละคร สำหรับวัดผลการเรียนกลางภาคเรียนและปลายภาคเรียนในภาพรวม โดยผู้ทรงคุณวุฒิดังแสดงในตารางต่อไปนี้

ตารางที่ 5 ผลการตรวจสอบแบบทดสอบสาระการเรียนรู้การสนทนาพื้นฐานดนตรี นาฏศิลป์และการละคร

ประเด็นในการตรวจสอบ	เหมาะสม	ไม่เหมาะสม	ไม่แน่ใจ	ค่า IOC
1. การกำหนดสัดส่วนน้ำหนักคะแนน	2	0	1	0.7
2. ความครอบคลุมวัตถุประสงค์วิชา	3	0	0	1
3. ความครอบคลุมระดับพฤติกรรมที่ต้องการวัด	2	0	1	0.7
3. ความเหมาะสมของแบบทดสอบ	3	0	0	1

ได้ค่า IOC รวม 0.85 จึงถือว่าแบบทดสอบที่สร้างขึ้นมีความเหมาะสม

จากผลการตรวจสอบรายข้อพบว่า มีข้อกระทงที่ต้องปรับปรุงแก้ไขจำนวน 2 ข้อ ซึ่งผู้วิจัยปรับปรุงตามคำแนะนำของผู้ทรงคุณวุฒิ

การหาความเที่ยง (Reliability) เนื่องจากแบบทดสอบสาระการเรียนรู้การสนทนาทั้ง 2 ฉบับที่สร้างขึ้น มีผลต่อเกรดรายวิชาของนักศึกษา จึงต้องเก็บแบบทดสอบนี้เป็นความลับ ดังนั้นจึงไม่สามารถนำไปทดสอบเพื่อหาค่าความเที่ยงได้ อย่างไรก็ตามจากการพิจารณาของผู้ทรงคุณวุฒิ 3 ท่านและอาจารย์ผู้สอนวิชาพื้นฐานดนตรี นาฏศิลป์และการละคร จำนวน 4 ท่าน เห็นว่าแบบทดสอบชุดนี้มีความครอบคลุมเนื้อหาวิชา มีความยากและมีปริมาณข้อกระทงเหมาะสม สามารถใช้วัดความรู้ด้านเนื้อหาวิชาของนักศึกษาได้ จึงถือได้ว่าแบบทดสอบชุดนี้มีความเชื่อถือได้

2.2.3 แบบวัดสัมพันธภาพระหว่างบุคคล (Interpersonal Relationships) ในการวิจัยครั้งนี้มีการวัดสัมพันธภาพระหว่างบุคคล 2 ด้านคือ ระดับการยอมรับซึ่งกันและกันและลักษณะส่วนบุคคล ดังต่อไปนี้

2.2.3.1 แบบวัดระดับการยอมรับซึ่งกันและกัน (Level of Acceptance) ผู้วิจัยพัฒนาแบบวัดระดับการยอมรับซึ่งกันและกันซึ่งสร้างขึ้นโดย จอห์นสัน และ จอห์นสัน (1997 p. 123-124) โดยการแปลข้อคำถามซึ่งมีทั้งหมด 16 ข้อ หลังจากนั้นพิจารณาปรับเปลี่ยนสำนวนภาษาเพื่อช่วยให้ผู้ตอบแบบวัดเข้าใจในบริบทของคำถามอย่างชัดเจน และยังได้ประยุกต์วิธีการเรียงข้อคำถามให้อยู่ในตารางที่ชัดเจนในรูปแบบเดียวกับแบบวัดอื่น ๆ ที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้

แบบวัดระดับการยอมรับซึ่งกันและกันมีข้อคำถามจำนวน 16 ข้อ ในแต่ละข้อผู้ตอบสามารถเลือกระดับคะแนนได้ตั้งแต่ 0 – 5 เมื่อรวมคะแนนแล้วแปลความหมายของคะแนนรวมที่ได้ดังต่อไปนี้

ระดับคะแนน	ความหมาย
0 – 4	ระดับที่ต้องปรับปรุง
5 – 8	ระดับต่ำ
9 – 12	ระดับพอใช้
13 – 16	ระดับดี
17 – 20	ระดับดีมาก

การตรวจสอบความตรงตามเนื้อหา(Content Validity) ผู้วิจัยนำแบบวัดระดับการยอมรับซึ่งกันและกันที่พัฒนาขึ้น ไปให้ผู้ทรงคุณวุฒิจำนวน 6 ท่านตรวจสอบความตรงตามเนื้อหาและความเหมาะสมของสำนวนภาษาในแต่ละข้อคำถาม โดยพิจารณาตามแบบประเมินดัชนีความสอดคล้องของผู้ทรงคุณวุฒิตั้งแต่ ร้อยละ 80 ขึ้นไป

ผลการพิจารณาของผู้ทรงคุณวุฒิ พบว่ามีข้อคำถามที่มีค่าดัชนีความสอดคล้องต่ำกว่าเกณฑ์ที่ได้ตั้งไว้จำนวน 1 ข้อ ผู้วิจัยจึงได้ปรับปรุงข้อคำถามดังกล่าวโดยการบูรณาการตามคำแนะนำของผู้ทรงคุณวุฒิ นอกจากนั้นยังได้ปรับปรุงแก้ไขข้อคำถามอื่น ๆ อีก จำนวน 6 ข้อ ตามคำแนะนำของผู้ทรงคุณวุฒิเพื่อให้ข้อคำถามทั้งหมดมีความสมบูรณ์มากที่สุด

ผู้วิจัยนำแบบวัดที่ได้แก้ไขปรับปรุงใหม่ เสนออาจารย์ที่ปรึกษาเพื่อพิจารณา หลังจากนั้นผู้วิจัยได้แก้ไขปรับปรุงแบบวัดอีกครั้งหนึ่งตามคำแนะนำของอาจารย์ที่ปรึกษา

การหาความเที่ยง (Reliability) ผู้วิจัยได้นำแบบวัดที่ได้รับความเห็นชอบจากอาจารย์ที่ปรึกษา ไปทดลองใช้กับนักศึกษาที่มีลักษณะใกล้เคียงกับกลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ นักศึกษามหาวิทยาลัยพายัพที่ลงทะเบียนเรียนรายวิชาพื้นฐานดนตรี นาฏศิลป์และการละครในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2543 จำนวน 30 คน แล้วนำแบบวัดมาหาค่าความเที่ยงโดยใช้วิธีสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาค (Cronbach's Coefficient of Alpha) ได้ค่าความเที่ยงของแบบวัดระดับการยอมรับซึ่งกันและกัน ทั้งฉบับ = .8927

2.2.3.2 แบบวัดลักษณะส่วนบุคคล (Interpersonal Patterns) ผู้วิจัยพัฒนาแบบวัดลักษณะส่วนบุคคลซึ่งสร้างขึ้นโดย จอห์นสัน และ จอห์นสัน (1997 p.187) โดยการแปลข้อคำถามซึ่งมีคำที่แสดงลักษณะส่วนบุคคลจำนวน 20 คำ และยังสามารถปรับเปลี่ยนวิธีการเรียงข้อคำถามโดยการเรียงข้อคำถามตามลำดับตัวอักษรภาษาไทย แทนการเรียงตามลำดับตัวอักษรภาษาอังกฤษตามต้นฉบับ

ลักษณะส่วนบุคคลดังกล่าวข้างต้นแบ่งออกเป็น 2 ลักษณะคือ การมีมิตรไมตรี และการวางอำนาจ ซึ่งสามารถแบ่งลักษณะส่วนบุคคลออกเป็น 4 กลุ่มคือ

- 1.การมีมิตรไมตรีสูงและวางอำนาจสูง
- 2.การมีมิตรไมตรีสูงแต่วางอำนาจต่ำ
- 3.การมีมิตรไมตรีต่ำแต่วางอำนาจสูง
- 4.การมีมิตรไมตรีต่ำและวางอำนาจต่ำ

ลักษณะส่วนบุคคลที่ดีคือการมีมิตรไมตรีสูงแต่วางอำนาจต่ำ

การตรวจสอบความตรงตามเนื้อหา (Content Validity) ผู้วิจัยนำแบบวัดลักษณะส่วนบุคคลที่พัฒนาขึ้น ไปให้ผู้ทรงคุณวุฒิจำนวน 6 ท่านตรวจสอบความตรงตามเนื้อหาและความเหมาะสมของสำนวนภาษาในแต่ละข้อคำถามโดยพิจารณาตามแบบประเมินดัชนีความสอดคล้องของผู้ทรงคุณวุฒิตั้งแต่ ร้อยละ 80 ขึ้นไป

ผลการพิจารณาของผู้ทรงคุณวุฒิพบว่า ผู้ทรงคุณวุฒิทุกท่านเห็นชอบในข้อคำถามของแบบวัดนี้ทุกประการ

ผู้วิจัยนำแบบวัดเสน้อาจารย์ที่ปรึกษาเพื่อพิจารณา

การหาความเที่ยง (Reliability) ผู้วิจัยได้นำแบบวัดที่ได้รับความเห็นชอบจากอาจารย์ที่ปรึกษา ไปทดลองใช้กับนักศึกษาที่มีลักษณะใกล้เคียงกับกลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ นักศึกษามหาวิทยาลัยพายัพที่ลงทะเบียนเรียนรายวิชาพื้นฐานดนตรี นาฏศิลป์และการละครในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2543 จำนวน 30 คน เนื่องจากแบบวัดนี้เป็นแบบวัดที่ไม่สามารถให้คะแนนเป็นตัวเลขเชิงคณิตศาสตร์ได้ จึงไม่สามารถนำผลการตอบคำถามไปคำนวณหาค่าความเที่ยงได้ จาก

การพิจารณาผลการตอบข้อคำถามพบว่า ผู้ตอบเข้าใจและตอบคำถามได้ตรงกับที่ถาม แสดงว่าแบบวัดมีความเที่ยงแล้ว (บุญธรรม กิจปรีดาบริสุทธิ์, 2542)

2.2.4 **แบบวัดทักษะสังคม (Social Skills)** ในการวิจัยครั้งนี้มีการวัดทักษะสังคม 4 ด้าน คือลักษณะการพึ่งพาทางสังคม ภาวะการเป็นผู้นำ พฤติกรรมการจัดการกับความขัดแย้ง และพฤติกรรมการสื่อสาร ดังต่อไปนี้

แบบวัดลักษณะการพึ่งพาทางสังคม (Social Interdependence) ผู้วิจัยพัฒนาแบบวัดลักษณะการพึ่งพาทางสังคมซึ่งสร้างขึ้นโดย จอห์นสัน และ จอห์นสัน (1997 p.72) โดยการแปลข้อคำถามซึ่งมีทั้งหมด 12 ข้อ หลังจากนั้นพิจารณาปรับเปลี่ยนสำนวนภาษาเพื่อช่วยให้ผู้ตอบแบบวัดเข้าใจในบริบทของคำถามอย่างชัดเจน และยังได้ประยุกต์วิธีการเรียงข้อคำถามให้อยู่ในตารางที่ชัดเจน ในรูปแบบเดียวกับแบบวัดอื่น ๆ ที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้

แบบวัดลักษณะการพึ่งพาทางสังคม สามารถแบ่งลักษณะการพึ่งพาทางสังคมได้ 3 ลักษณะคือ การแข่งขัน การทำงานโดยลำพัง และการร่วมมือ ในแต่ละข้อผู้ตอบสามารถเลือกระดับคะแนนได้ตั้งแต่ 1 – 5 เมื่อรวมคะแนนแล้วแปลความหมายของคะแนนรวมที่ได้ดังต่อไปนี้

<u>ระดับคะแนน</u>	<u>ความหมาย</u>
1 – 4	ไม่มีลักษณะเช่นนั้น
5 – 8	มีลักษณะเช่นนั้นนาน ๆ ครั้ง
9 – 12	บางครั้งมีลักษณะเช่นนั้น
13 – 16	ส่วนมากมีลักษณะเช่นนั้น
17 – 20	มีลักษณะเช่นนั้นตลอดเวลา

การตรวจสอบความตรงตามเนื้อหา (Content Validity) ผู้วิจัยนำแบบวัดลักษณะการพึ่งพาทางสังคมที่พัฒนาขึ้น ไปให้ผู้ทรงคุณวุฒิจำนวน 6 ท่านตรวจสอบความตรงตามเนื้อหาและความเหมาะสมของสำนวนภาษาในแต่ละข้อคำถาม โดยพิจารณาตามแบบประเมินดัชนีความสอดคล้องของผู้ทรงคุณวุฒิตั้งแต่ ร้อยละ 80 ขึ้นไป

ผลการพิจารณาของผู้ทรงคุณวุฒิ พบว่ามีข้อคำถามที่มีค่าดัชนีความสอดคล้องต่ำกว่าเกณฑ์ที่ได้ตั้งไว้จำนวน 2 ข้อ ผู้วิจัยจึงได้ปรับปรุงข้อคำถามดังกล่าวโดยการบูรณาการตามคำแนะนำของผู้ทรงคุณวุฒิ นอกจากนั้นยังได้ปรับปรุงแก้ไขข้อคำถามอื่น ๆ อีก จำนวน 4 ข้อ ตามคำแนะนำของผู้ทรงคุณวุฒิเพื่อให้ข้อคำถามทั้งหมดมีความสมบูรณ์มากที่สุด

ผู้วิจัยนำแบบวัดที่ได้แก้ไขปรับปรุงใหม่ เสนออาจารย์ที่ปรึกษาเพื่อพิจารณา หลังจากนั้นผู้วิจัยได้แก้ไขปรับปรุงแบบวัดอีกครั้งหนึ่งตามคำแนะนำของอาจารย์ที่ปรึกษา

การหาความเที่ยง (Reliability) ผู้วิจัยได้นำแบบวัดที่ได้รับความเห็นชอบจากอาจารย์ที่ปรึกษา ไปทดลองใช้กับนักศึกษาที่มีลักษณะใกล้เคียงกับกลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ นักศึกษามหาวิทยาลัยพายัพที่ลงทะเบียนเรียนรายวิชาพื้นฐานดนตรี นาฏศิลป์และการละครในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2543 จำนวน 30 คน แล้วนำแบบวัดมาหาค่าความเที่ยงโดยใช้วิธีสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาค (Cronbach's Coefficient of Alpha) ได้ค่าความเที่ยงของแบบวัดระดับลักษณะการพึงพาทางสังคม ทั้งฉบับ = .9677

2.2.4.2 แบบวัดภาวะการเป็นผู้นำ (Leadership Actions) ผู้วิจัยพัฒนาแบบวัดภาวะการเป็นผู้นำซึ่งสร้างขึ้นโดย จอห์นสัน และ จอห์นสัน (1997 p.193-194) โดยการแปลข้อคำถามซึ่งมีทั้งหมด 12 ข้อ หลังจากนั้นพิจารณาปรับเปลี่ยนสำนวนภาษาเพื่อช่วยให้ผู้ตอบแบบวัดเข้าใจในบริบทของคำถามอย่างชัดเจน และยังได้ประยุกต์วิธีการเรียงข้อคำถามให้อยู่ในตารางที่ชัดเจน ในรูปแบบเดียวกับแบบวัดอื่น ๆ ที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้

แบบวัดภาวะการเป็นผู้นำ แบ่งลักษณะการเป็นผู้นำเป็น 2 ลักษณะ คือ ลักษณะการมุ่งงาน (Task Actions) และลักษณะการเอาใจใส่ดูแล (Maintenance Actions) ในแต่ละข้อผู้ตอบสามารถเลือกระดับคะแนนได้ตั้งแต่ 1 – 5 เมื่อรวมคะแนนแล้วแปลความหมายของคะแนนรวมที่ได้ดังต่อไปนี้ (จำนวนแรกแสดงลักษณะการมุ่งงาน จำนวนหลัง แสดงลักษณะการเอาใจใส่ดูแล)

6-11,6-11 มีการใช้ความพยายามเพียงเล็กน้อยในการทำงาน ไม่มีส่วนร่วมกับสมาชิกคนอื่นในการทำงาน ไม่มีความกระตือรือร้น ไม่สนใจกิจกรรมของกลุ่ม และไม่ถือทิฐิพลใด ๆ ต่อกลุ่มทั้งสิ้น

6-11,25-30 ให้ความสำคัญต่อการสร้างสัมพันธภาพที่ดีกับสมาชิกคนอื่นของกลุ่มเป็นอย่างมากคอยดูแลเอาใจใส่ในความต้องการของสมาชิกกลุ่ม บุคคลประเภทนี้ช่วยสร้างบรรยากาศที่อบอุ่นแก่กลุ่ม เต็มไปด้วยมิตรภาพ แต่ไม่ได้ช่วยทำงานที่กลุ่มต้องรับผิดชอบให้สำเร็จ

25-30,6-11 เน้นการทำงานที่กลุ่มต้องรับผิดชอบให้สำเร็จโดยไม่ได้สนใจดูแลเอาใจใส่ ในความรู้สึกหรือความต้องการของสมาชิก ให้ความสำคัญกับเรื่องงานมากจนละเลยสัมพันธภาพ ที่ดีในระหว่างกลุ่ม บุคคลประเภทนี้อาจจะใช้ภาวะผู้นำแบบทหารกับสมาชิกกลุ่มคนอื่น ๆ

18-24,18-24 มีความสมดุลระหว่างพฤติกรรมการทำงานโดยใช้ความรู้ ความคิด เพื่อ ให้งานสำเร็จและพฤติกรรมการเอาใจใส่ดูแลและสมาชิกกลุ่ม บุคคลประเภทนี้มีความประนีประนอม ระหว่างการทำงานให้สำเร็จและความต้องการของสมาชิกกลุ่ม แต่ไม่ได้ช่วยหาหนทางในการ บูรณาการกิจกรรมที่เกี่ยวกับงาน และกิจกรรมที่เกี่ยวกับการเอาใจใส่ดูแลซึ่งกันและกันอย่าง สร้างสรรค์อันจะนำกลุ่มไปสู่การทำงานอย่างเต็มศักยภาพ

25-30,25-30 มีการวางแผนงานและตัดสินใจร่วมกันในระหว่างสมาชิกกลุ่ม ทำให้ สมาชิกทุกคนเกิดพันธะผูกพันในการมุ่งมั่นทำงานให้สำเร็จ ในขณะเดียวกันได้สร้างสัมพันธภาพ ที่ดีในระหว่างสมาชิกกลุ่ม เกิดความไว้วางใจและนับถือซึ่งกันและกันสมาชิกกลุ่มเห็นคุณค่าใน การตัดสินใจโดยใช้เหตุผลที่ถูกต้องและสร้างสรรค์ ซึ่งส่งผลให้เกิดความเข้าใจและการหาข้อตกลง ในระหว่างสมาชิก มีการแสวงหาและรับฟังความคิดเห็นที่หลากหลายของสมาชิกแต่ละคน สมาชิก ทุกคนร่วมกันนิยามขอบข่ายของงานที่ต้องทำและช่วยกันทำงานให้สำเร็จ มีการประสาน พฤติกรรมการทำงานและพฤติกรรมการเอาใจใส่ดูแลอย่างสร้างสรรค์

การตรวจสอบความตรงตามเนื้อหา(Content Validity) ผู้วิจัยนำแบบวัด ภาวะการเป็นผู้นำที่พัฒนาขึ้น ไปให้ผู้ทรงคุณวุฒิจำนวน 6 ท่านตรวจสอบความตรงตามเนื้อหา และความเหมาะสมของสำนวนภาษาในแต่ละข้อคำถาม โดยพิจารณาตามแบบประเมินดัชนี ความสอดคล้องของผู้ทรงคุณวุฒิตั้งแต่ ร้อยละ 80 ขึ้นไป

ผลการพิจารณาของผู้ทรงคุณวุฒิ พบว่ามีข้อคำถามที่มีค่าดัชนีความสอดคล้อง ต่ำกว่าเกณฑ์ที่ได้ตั้งไว้จำนวน 1 ข้อ ผู้วิจัยจึงได้ปรับปรุงข้อคำถามดังกล่าวโดยการบูรณาการ ตามคำแนะนำของผู้ทรงคุณวุฒิ นอกจากนั้นยังได้ปรับปรุงแก้ไขข้อคำถามอื่น ๆ อีก จำนวน 5 ข้อ ตามคำแนะนำของผู้ทรงคุณวุฒิเพื่อให้ข้อคำถามทั้งหมดมีความสมบูรณ์มากที่สุด

ผู้วิจัยนำแบบวัดที่ได้แก้ไขปรับปรุงใหม่ เสนออาจารย์ที่ปรึกษาเพื่อพิจารณา หลังจากนั้นผู้วิจัยได้แก้ไขปรับปรุงแบบวัดอีกครั้งหนึ่งตามคำแนะนำของอาจารย์ที่ปรึกษา

การหาความเที่ยง (Reliability) ผู้วิจัยได้นำแบบวัดที่ได้รับความเห็นชอบจากอาจารย์ที่ปรึกษา ไปทดลองใช้กับนักศึกษาที่มีลักษณะใกล้เคียงกับกลุ่มตัวอย่าง ได้แก่นักศึกษา มหาวิทยาลัยพายัพที่ลงทะเบียนเรียนรายวิชาพื้นฐานดนตรี นาฏศิลป์และการละครในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2543 จำนวน 30 คน แล้วนำแบบวัดมาหาค่าความเที่ยงโดยใช้วิธีสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาค (Cronbach's Coefficient of Alpha) ได้ค่าความเที่ยงของแบบวัดภาวะการเป็นผู้นำ ทั้งฉบับ = .8530

2.2.4.3 แบบวัดพฤติกรรมกรรมการจัดการกับความขัดแย้ง (Behavior in Controversies) ผู้วิจัยพัฒนาแบบวัดพฤติกรรมกรรมการจัดการกับความขัดแย้งซึ่งสร้างขึ้นโดยจอห์นสันและจอห์นสัน (1997 p.287-288) โดยการแปลข้อคำถามซึ่งมีทั้งหมด 30 ข้อ หลังจากนั้นพิจารณาปรับเปลี่ยนสำนวนภาษาเพื่อช่วยให้ผู้ตอบแบบวัดเข้าใจในบริบทของคำถามอย่างชัดเจน และยังได้ประยุกต์วิธีการเรียงข้อคำถามให้อยู่ในตารางที่ชัดเจน ในรูปแบบเดียวกับแบบวัดอื่น ๆ ที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้

แบบวัดพฤติกรรมกรรมการจัดการกับความขัดแย้งแบ่งกลวิธีการจัดการกับความขัดแย้งออกเป็น 6 กลวิธีคือ การแก้ไขปัญหา การยืนยันหรือรับรองความคิดเห็นของผู้อื่น การมองหลายมุม การมุ่งเอาแพ้ – ชนะ การปฏิเสธ และการหลีกเลี่ยง ในแต่ละข้อผู้ตอบสามารถเลือกระดับคะแนนได้ตั้งแต่ 1 – 5 เมื่อรวมคะแนนแล้วหากได้คะแนนรวมตั้งแต่ 15 คะแนนขึ้นไปในกลวิธีใด แสดงว่าผู้ตอบใช้กลวิธีนั้น ๆ ในการจัดการกับความขัดแย้ง หากได้คะแนนรวมน้อยกว่า 15 คะแนนในกลวิธีใดแสดงว่าผู้ตอบไม่ได้ใช้กลวิธีนั้น ๆ

การตรวจสอบความตรงตามเนื้อหา (Content Validity) ผู้วิจัยนำแบบวัดพฤติกรรมกรรมการจัดการกับความขัดแย้งที่พัฒนาขึ้นไปให้ผู้ทรงคุณวุฒิจำนวน 6 ท่านตรวจสอบความตรงตามเนื้อหาและความเหมาะสมของสำนวนภาษาในแต่ละข้อคำถาม โดยพิจารณาตามแบบประเมินดัชนีความสอดคล้องของผู้ทรงคุณวุฒิตั้งแต่ ร้อยละ 80 ขึ้นไป

ผลการพิจารณาของผู้ทรงคุณวุฒิพบว่า มีข้อคำถามที่มีค่าดัชนีความสอดคล้องต่ำกว่าเกณฑ์ที่ได้ตั้งไว้จำนวน 3 ข้อ ผู้วิจัยจึงได้ปรับปรุงข้อคำถามดังกล่าวโดยการบูรณาการตามคำแนะนำของผู้ทรงคุณวุฒิ นอกจากนั้นยังได้ปรับปรุงแก้ไขข้อคำถามอื่น ๆ อีก จำนวน 11 ข้อ ตามคำแนะนำของผู้ทรงคุณวุฒิเพื่อให้ข้อคำถามทั้งหมดมีความสมบูรณ์มากที่สุด

ผู้วิจัยนำแบบวัดที่ได้แก้ไขปรับปรุงใหม่ เสนออาจารย์ที่ปรึกษาเพื่อพิจารณา หลังจากนั้นผู้วิจัยได้แก้ไขปรับปรุงแบบวัดอีกครั้งหนึ่งตามคำแนะนำของอาจารย์ที่ปรึกษา

การหาความเที่ยง (Reliability) ผู้วิจัยได้นำแบบวัดที่ได้รับความเห็นชอบจาก อาจารย์ที่ปรึกษา ไปทดลองใช้กับนักศึกษาที่มีลักษณะใกล้เคียงกับกลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ นักศึกษา มหาวิทยาลัยพายัพที่ลงทะเบียนเรียนรายวิชาพื้นฐานดนตรี นาฏศิลป์และการละครในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2543 จำนวน 30 คน แล้วนำแบบวัดมาหาค่าความเที่ยงโดยใช้วิธีสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาค (Cronbach's Coefficient of Alpha) ได้ค่าความเที่ยงของแบบวัด พฤติกรรมการจัดการกับความขัดแย้ง ทั้งฉบับ = .7918

2.2.4.4 แบบวัดพฤติกรรมการสื่อสาร (Communication Behavior) ผู้วิจัยพัฒนา แบบวัดพฤติกรรมการสื่อสารซึ่งสร้างขึ้นโดย จอห์นสัน และ จอห์นสัน (1997 p.142-143) โดยการ แปลข้อคำถามซึ่งมีทั้งหมด 10 ข้อ หลังจากนั้นพิจารณาปรับเปลี่ยนสำนวนภาษาเพื่อช่วยให้ผู้ตอบ แบบวัดเข้าใจในบริบทของคำถามอย่างชัดเจน และยังได้ประยุกต์วิธีการเรียงข้อคำถามให้อยู่ใน ตารางที่ชัดเจน ในรูปแบบเดียวกับแบบวัดอื่น ๆ ที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้

แบบวัดพฤติกรรมการสื่อสารแบ่งออกเป็น 2 ตอนคือคำถาม 2 ข้อแรกเป็นคำถาม เกี่ยวกับลักษณะการสื่อสาร ซึ่งแบ่งออกเป็นลักษณะการสื่อสารแบบทางเดียวและการสื่อสารแบบ 2 ทางโดยที่ผู้ตอบสามารถเลือกตอบข้อใดข้อหนึ่งในตัวเลือกที่กำหนดมา 2 ข้อ ส่วนตอนที่ 2 เป็น คำถามเกี่ยวกับพฤติกรรมการสื่อสารจำนวน 8 ข้อ ในแต่ละข้อผู้ตอบสามารถเลือกระดับคะแนนได้ ตั้งแต่ 1 – 5 เมื่อรวมคะแนนแล้วแปลความหมายของคะแนนรวมที่ได้ดังต่อไปนี้

<u>ระดับคะแนน</u>	<u>ความหมาย</u>
8 – 13	ระดับที่ต้องปรับปรุง
14 – 20	ระดับที่ไม่ดี
21 – 27	ระดับพอใช้
28 – 34	ระดับดี
35 – 40	ระดับดีมาก

การตรวจสอบความตรงตามเนื้อหา (Content Validity) ผู้วิจัยนำแบบวัดพฤติกรรมการสื่อสารที่พัฒนาขึ้นไปให้ผู้ทรงคุณวุฒิจำนวน 6 ท่านตรวจสอบความตรงตามเนื้อหาและความเหมาะสมของสำนวนภาษาในแต่ละข้อคำถาม โดยพิจารณาตามแบบประเมินดัชนีความสอดคล้องของผู้ทรงคุณวุฒิตั้งแต่ ร้อยละ 80 ขึ้นไป

ผลการพิจารณาของผู้ทรงคุณวุฒิ พบว่ามีข้อคำถามที่มีค่าดัชนีความสอดคล้องต่ำกว่าเกณฑ์ที่ได้ตั้งไว้จำนวน 4 ข้อ ผู้วิจัยจึงได้ปรับปรุงข้อคำถามดังกล่าวโดยการบูรณาการตามคำแนะนำของผู้ทรงคุณวุฒิ นอกจากนั้นยังได้ปรับปรุงแก้ไขข้อคำถามอื่น ๆ อีก จำนวน 4 ข้อตามคำแนะนำของผู้ทรงคุณวุฒิเพื่อให้ข้อคำถามทั้งหมดมีความสมบูรณ์มากที่สุด

ผู้วิจัยนำแบบวัดที่ได้แก้ไขปรับปรุงใหม่ เสนออาจารย์ที่ปรึกษาเพื่อพิจารณา หลังจากนั้นผู้วิจัยได้แก้ไขปรับปรุงแบบวัดอีกครั้งหนึ่งตามคำแนะนำของอาจารย์ที่ปรึกษา

การหาความเที่ยง (Reliability) ผู้วิจัยได้นำแบบวัดที่ได้รับความเห็นชอบจากอาจารย์ที่ปรึกษา ไปทดลองใช้กับนักศึกษาที่มีลักษณะใกล้เคียงกับกลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ นักศึกษามหาวิทยาลัยพายัพที่ลงทะเบียนเรียนรายวิชาพื้นฐานดนตรี นาฏศิลป์และการละครในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2543 จำนวน 30 คน แล้วนำแบบวัดมาหาค่าความเที่ยงโดยใช้วิธีสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาค (Cronbach's Coefficient of Alpha) ได้ค่าความเที่ยงของแบบวัดพฤติกรรมการสื่อสาร ทั้งฉบับ = .9351

2.2.5 แบบประเมินการทำงานกลุ่ม (Peer Evaluation Form for Group Project)

ผู้วิจัยพัฒนาแบบประเมินการทำงานกลุ่มซึ่งสร้างขึ้นโดยแอ็บสัน (1994 p.134) โดยการแปลข้อความทั้งหมด หลังจากนั้นพิจารณาปรับเปลี่ยนสำนวนภาษาเพื่อช่วยให้ผู้ตอบแบบวัดเข้าใจในบริบทของคำถามอย่างชัดเจน

การตรวจสอบความตรงตามเนื้อหา(Content Validity) ผู้วิจัยนำแบบประเมินที่พัฒนาขึ้นไปให้ผู้ทรงคุณวุฒิจำนวน 6 ท่านตรวจสอบความตรงตามเนื้อหาและความเหมาะสมของสำนวนภาษาในแต่ละข้อคำถาม โดยพิจารณาตามแบบประเมินดัชนีความสอดคล้องของผู้ทรงคุณวุฒิตั้งแต่ ร้อยละ 80 ขึ้นไป

ผลการพิจารณาของผู้ทรงคุณวุฒิ พบว่าผู้ทรงคุณวุฒิทุกท่านเห็นชอบในแบบประเมินนี้

ผู้วิจัยนำแบบประเมิน เสนออาจารย์ที่ปรึกษาเพื่อพิจารณา

การหาความเที่ยง (Reliability) เนื่องจากแบบประเมินที่พัฒนาขึ้นมีจุดประสงค์เพื่อใช้สำหรับให้นักศึกษาประเมินพฤติกรรมการทำงานกลุ่มของสมาชิกกลุ่มหลังจากที่ได้ร่วมทำงานกลุ่มกันชั่วระยะเวลาหนึ่ง ดังนั้นผู้ที่ตอบแบบประเมินนี้ได้ต้องมีประสบการณ์ในการทำงานกลุ่มสักระยะหนึ่ง นอกจากนั้นแบบประเมินนี้ยังเป็นแบบประเมินที่ไม่สามารถให้คะแนนเป็นตัวเลขเชิงคณิตศาสตร์ได้ จึงไม่สามารถนำผลการตอบคำถามไปคำนวณหาค่าความเที่ยงได้ ดังนั้นผู้วิจัยจึงไม่ได้นำแบบประเมินนี้ไปหาค่าความเที่ยง อย่างไรก็ตามจากการพิจารณาของผู้ทรงคุณวุฒิจำนวน 6 ท่านเห็นว่าแบบประเมินชุดนี้มีความเหมาะสม สามารถใช้วัดพฤติกรรมการทำงานกลุ่มได้ จึงถือได้ว่าแบบประเมินชุดนี้มีความเชื่อถือได้

ขั้นตอนที่ 3 ทดลองใช้รูปแบบการเรียนรู้แบบร่วมมือในรายวิชาพื้นฐานดนตรี นาฏศิลป์ และการละคร เพื่อพัฒนาสัมพันธภาพของนักศึกษา ที่พัฒนาขึ้น

การทดลองใช้รูปแบบการเรียนรู้แบบร่วมมือ ดำเนินการโดยการนำรูปแบบการเรียนรู้แบบร่วมมือในรายวิชาพื้นฐานดนตรี นาฏศิลป์ และการละคร เพื่อพัฒนาสัมพันธภาพของนักศึกษา ไปใช้ในสภาพจริง เพื่อประเมินผลสัมฤทธิ์ของรูปแบบการเรียนรู้แบบร่วมมือในรายวิชาพื้นฐานดนตรี นาฏศิลป์ และการละคร เพื่อพัฒนาสัมพันธภาพของนักศึกษาที่พัฒนาขึ้น โดยมีขั้นตอนการดำเนินงานดังต่อไปนี้

3.1 การออกแบบการทดลอง

แบบการทดลองที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้คือ การวิจัยแบบมีกลุ่มทดลอง 1 กลุ่ม และกลุ่มควบคุม 1 กลุ่ม มีการทดสอบก่อนและหลังการทดลอง (Pre-test-Post-test Control Group Design)

3.2 ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

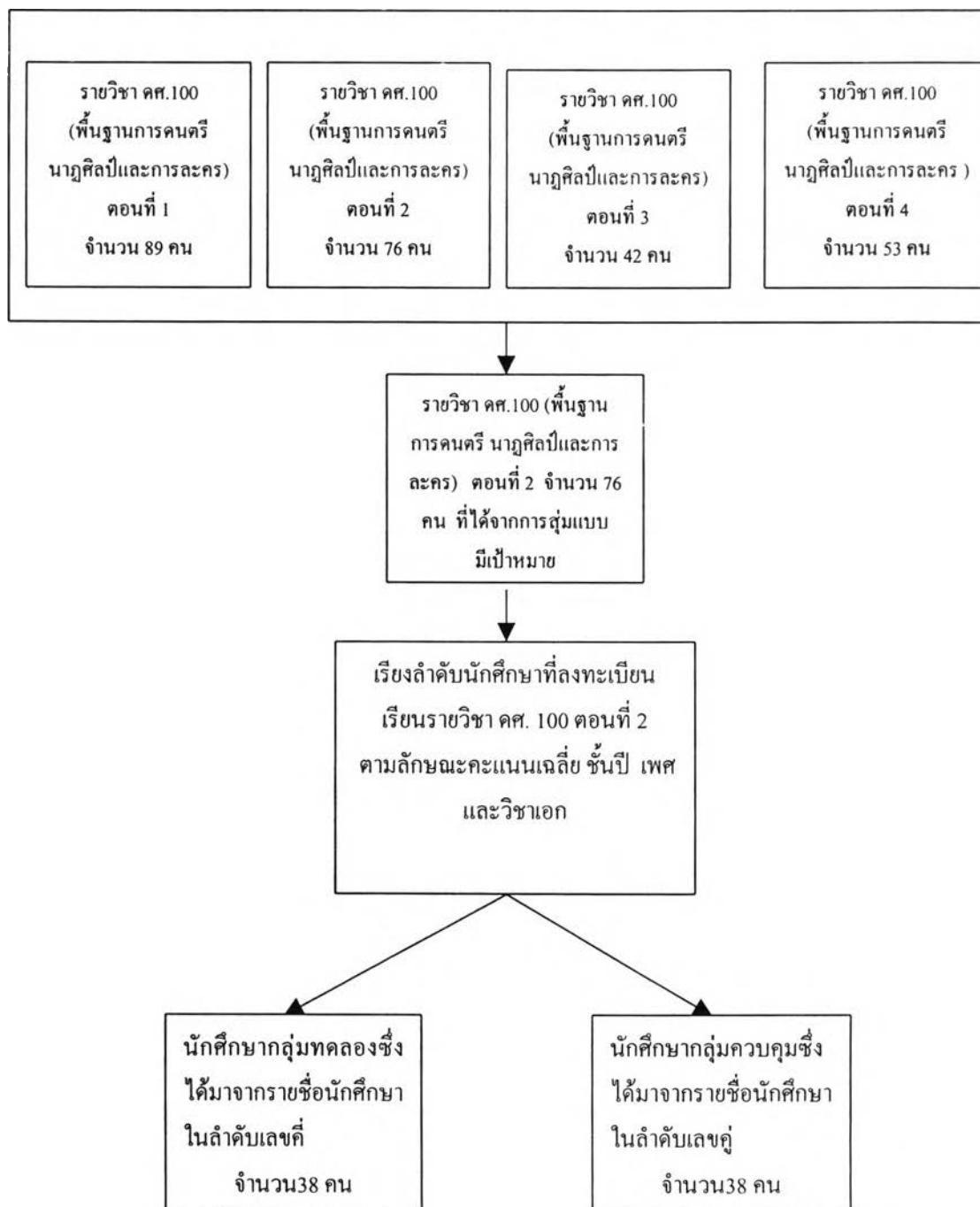
ประชากรที่ใช้ในการทดลองรูปแบบการเรียนรู้แบบร่วมมือในรายวิชาพื้นฐานดนตรี นาฏศิลป์และการละครเพื่อพัฒนาสัมพันธภาพของนักศึกษา คือนักศึกษาของมหาวิทยาลัยพายัพ ที่ลงทะเบียนเรียนรายวิชาพื้นฐานดนตรี นาฏศิลป์และการละครในภาคเรียนฤดูร้อน ปีการศึกษา 2543 จำนวน 260 คน

กลุ่มตัวอย่างได้แก่นักศึกษาที่ลงทะเบียนเรียนรายวิชาพื้นฐานดนตรี นาฏศิลป์และการละครตอนที่ 2 จำนวน 76 คน การเลือกนักศึกษากลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการทดลอง ใช้วิธีการสุ่มอย่างมีเป้าหมาย (Purposive Sampling) เพื่อให้สอดคล้องกับจุดมุ่งหมายของการวิจัย หลังจากนั้นเรียงลำดับนักศึกษาในกลุ่มที่เลือกตามลักษณะของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ชั้นปี เพศ และวิชาเอก จนครบ 76 คน แล้วจึงแบ่งนักศึกษาออกเป็น 2 กลุ่ม กลุ่มละ 38 คน คือนักศึกษาที่อยู่ในลำดับเลขคู่จัดเข้าในกลุ่มทดลอง นักศึกษาที่อยู่ในลำดับเลขคี่จัดเข้าในกลุ่มควบคุม ด้วยวิธีนี้ ทำให้ได้นักศึกษากลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมที่มีลักษณะใกล้เคียงกันมากที่สุด

รายละเอียดเกี่ยวกับนักศึกษากลุ่มตัวอย่าง

นักศึกษากลุ่มตัวอย่างมีคะแนนเฉลี่ยตั้งแต่ 1.56 - 3.98 เป็นนักศึกษาชั้นปีที่ 4 จำนวน 2 คน นักศึกษาชั้นปีที่ 3 จำนวน 4 คน นักศึกษาชั้นปีที่ 2 จำนวน 24 คนและนักศึกษาชั้นปีที่ 1 จำนวน 11 คน เป็นนักศึกษาเพศชายจำนวน 24 คนและนักศึกษาหญิงจำนวน 52 คน เป็นนักศึกษาภาควิชาจิตวิทยาจำนวน 2 คน ภาควิชานิติศาสตร์จำนวน 4 คน ภาควิชานิเทศศาสตร์จำนวน 6 คน ภาควิชาเลขานุการจำนวน 8 คน ภาควิชาการบัญชีจำนวน 6 คน ภาควิชาการเงินและการธนาคารจำนวน 18 คน ภาควิชาวิทยาศาสตร์เทคโนโลยีอาหารจำนวน 26 คน และภาควิชาการจัดการจำนวน 6 คน

แผนภูมิที่ 3 ขั้นตอนการสุ่มกลุ่มตัวอย่าง

3.3 วิธีดำเนินการทดลอง

การดำเนินการกับกลุ่มทดลอง

- 1)ติดต่อขอความร่วมมือในการทดลองงานวิจัย จากหัวหน้าภาควิชาดุริยศิลป์ คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยพายัพ
- 2)ทดสอบนักศึกษาก่อนการทดลอง โดยใช้แบบวัดแบบวัดระดับการยอมรับซึ่งกันและกัน แบบวัดลักษณะส่วนบุคคล แบบวัดลักษณะการพึ่งพาทางสังคม แบบวัดภาวะการเป็นผู้นำ แบบวัดพฤติกรรมกรรมการจัดการกับความขัดแย้งและแบบวัดพฤติกรรมกรรมการสื่อสาร
- 3)ดำเนินการเรียนการสอน โดยใช้รูปแบบการเรียนแบบร่วมมือในรายวิชาพื้นฐานดนตรี นาฏศิลป์และการละคร เพื่อพัฒนาสัมพันธภาวะของนักศึกษา ที่พัฒนาขึ้น
- 4)เมื่อดำเนินการการเรียนการสอนจนครบแล้ว ทดสอบนักศึกษาหลังการทดลอง ด้วยแบบวัดระดับการยอมรับซึ่งกันและกัน แบบวัดลักษณะส่วนบุคคล แบบวัดลักษณะการพึ่งพาทางสังคม แบบวัดภาวะการเป็นผู้นำ แบบวัดพฤติกรรมกรรมการจัดการกับความขัดแย้งและแบบวัดพฤติกรรมกรรมการสื่อสารฉบับเดิมที่ใช้วัดก่อนการทดลอง และวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ซึ่งเป็นการประมวลความรู้ที่นักศึกษาได้รับด้วยแบบทดสอบสาระการเรียนการสอน

การดำเนินการกับกลุ่มควบคุม

- 1)ทดสอบนักศึกษากลุ่มควบคุมก่อนการเรียนการสอน โดยการวัดระดับสัมพันธภาพระหว่างบุคคลด้วยแบบวัดระดับการยอมรับซึ่งกันและกันและแบบวัดลักษณะส่วนบุคคล วัดทักษะสังคมด้วยแบบวัดลักษณะการพึ่งพาทางสังคม แบบวัดภาวะการเป็นผู้นำ แบบวัดพฤติกรรมกรรมการจัดการกับความขัดแย้งและแบบวัดพฤติกรรมกรรมการสื่อสาร
- 2) ดำเนินการเรียนการสอนตามรูปแบบที่ใช้ตามปกติ
- 3) เมื่อดำเนินการเรียนการสอนจนครบแล้ว ทดสอบนักศึกษาหลังการทดลอง โดยการวัดสัมพันธภาพระหว่างบุคคลด้วยแบบวัดระดับการยอมรับซึ่งกันและกันและแบบวัดลักษณะส่วนบุคคล วัดทักษะสังคมด้วยแบบวัดลักษณะการพึ่งพาทางสังคม แบบวัดภาวะการเป็นผู้นำ แบบวัดพฤติกรรมกรรมการจัดการกับความขัดแย้งและแบบวัดพฤติกรรมกรรมการสื่อสารซึ่งเป็นแบบวัดฉบับเดิมที่ใช้วัดก่อนการทดลองและวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนด้วยแบบทดสอบสาระการเรียนการสอนฉบับเดียวกับที่ใช้กับกลุ่มทดลอง

รายละเอียดการดำเนินการเรียนการสอนในกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมแสดงในตารางต่อไปนี

ตารางที่ 6 รายละเอียดการดำเนินการเรียนการสอนในกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม

ประเด็น	กลุ่มทดลอง	กลุ่มควบคุม
ช่วงเวลาในการเรียนการสอน	วันจันทร์ – วันศุกร์ เวลา 13.30-15.30 ตั้งแต่วันที่ 19 มีนาคม 2544 – วันที่ 11 พฤษภาคม 2544	เช่นเดียวกับกลุ่มทดลอง
เค้าโครงรายวิชา	ใช้เค้าโครงรายวิชาที่ผู้วิจัยร่วมกับอาจารย์ผู้สอนรายวิชา ด.ศ 100 ร่วมกันจัดทำขึ้น	เช่นเดียวกับกลุ่มทดลอง
สาระวิชา	ใช้สาระวิชาที่ผู้วิจัยจัดทำขึ้นโดยได้รับความเห็นชอบจากอาจารย์ผู้สอนรายวิชา ด.ศ 100	เช่นเดียวกับกลุ่มทดลอง โดยนักศึกษาเรียนสาระวิชาเหมือนกันในช่วงเวลาเดียวกันตลอดภาคเรียน
แผนการสอน	ดำเนินการเรียนการสอนตามแผนการสอนที่ผู้วิจัยจัดทำขึ้น ซึ่งได้รับการตรวจสอบจากผู้ทรงคุณวุฒิแล้ว โดยมีสาระวิชาดังนี้ คาบที่ 1 - 3 องค์ประกอบของดนตรีประเภทของการฟัง มารยาทในการเข้าชมการแสดงดนตรี คาบที่ 4 - 6 ประเภทและชนิดของเครื่องดนตรีสากล คาบที่ 7 - 8 ประเภทและลักษณะการผสมวงดนตรีสากล คาบที่ 9 - 10 โครงสร้างของดนตรีตะวันตก คาบที่ 11 - 13 ประเภทและลักษณะของบทประพันธ์ดนตรีตะวันตก คาบที่ 14 - 17 ประเภทและชนิดของเครื่องดนตรีไทย คาบที่ 18 - 20 ประเภทและลักษณะการผสมวงดนตรีไทย	ดำเนินการเรียนการสอนตามแผนการสอนที่อาจารย์ผู้สอนรายวิชา ด.ศ 100 จัดทำขึ้นโดยใช้สาระวิชาเช่นเดียวกับกลุ่มทดลองทุกคาบ

ตารางที่ 6 รายละเอียดการดำเนินการเรียนการสอนในกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม(ต่อ)

ประเด็น	กลุ่มทดลอง	กลุ่มควบคุม
แผนการสอน (ต่อ)	คาบที่ 21- 22 ประเภทและลักษณะของเพลงไทย คาบที่ 23 - 24นาฏศิลป์ การละครไทยและโขน	
อาจารย์ผู้สอน	ผู้วิจัยดำเนินการสอนด้วยตัวเอง	สอนโดยอาจารย์ประจำรายวิชา ด.ศ 100
วิธีดำเนินการเรียนการสอน	ดำเนินการเรียนการสอนโดยเน้นการเรียนรู้ผ่านกระบวนการกลุ่ม แบ่งนักศึกษาออกเป็นกลุ่มเล็กตลอดภาคเรียน ใช้วิธีการสอนที่หลากหลายได้แก่ การบรรยาย การใช้อุปกรณ์โสต การออกไปเก็บข้อมูลโดยการศึกษาค้นคว้าจากห้องสมุด การสัมภาษณ์ และศึกษาจากสภาพจริง การฝึกปฏิบัติ การบรรยายโดยวิทยากรพิเศษ และการนำเสนอโดยนักศึกษา	สอนโดยใช้วิธีการบรรยายและการบรรยายประกอบการใช้อุปกรณ์โสตเป็นหลัก
การประเมินผล	ประเมินผลด้วยวิธีการต่าง ๆ ต่อไปนี้ - การทดสอบกลางภาคเรียนและปลายภาคเรียนโดยการสอบเดี่ยวก่อน แล้วจึงทำแบบทดสอบฉบับเดิมอีกครั้งหนึ่งในกลุ่มเล็ก - การทดสอบระหว่างภาคเรียน โดยใช้วิธีการสอบเป็นกลุ่มทุกครั้ง - การทำกิจ กรรมกลุ่ม - การประเมินโดยเพื่อนร่วมกลุ่ม	ประเมินผลด้วยวิธีการต่าง ๆ คือ - การทดสอบกลางภาคเรียนและปลายภาคเรียนโดยการสอบเดี่ยวในช่วงเวลาเดียวกับกลุ่มทดลองและใช้แบบทดสอบชุดเดียวกัน - การทดสอบระหว่างภาคเรียนโดยการสอบเดี่ยว
การวัดพัฒนาการของนักศึกษา	มีการวัดพัฒนาการของนักศึกษาดังต่อไปนี้ - ด้านสัมพันธภาพระหว่างบุคคล และทักษะสังคมโดยใช้แบบวัด ซึ่งมีการวัด 2 ครั้ง คือก่อนและหลังการทดลอง - ด้านผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนด้วยแบบทดสอบ ซึ่งมีการวัด 2 ครั้งคือ ตอนกลางภาคเรียนและปลายภาคเรียน	เช่นเดียวกับกลุ่มทดลองโดยใช้แบบวัดและแบบทดสอบชุดเดียวกัน ในช่วงเวลาเดียวกัน

3.4 ระยะเวลาที่ใช้ในการทดลอง

ในการทดลองใช้รูปแบบรูปแบบการเรียนแบบร่วมมือในรายวิชาพื้นฐานดนตรี นาฏศิลป์และการละคร เพื่อพัฒนาสัมพันธภาพของนักศึกษาที่พัฒนาขึ้น ผู้วิจัยใช้เวลาดำเนินการทดลองทั้งสิ้น 24 คาบ รวมเวลาทั้งสิ้น 48 ชั่วโมง ในภาคเรียนฤดูร้อน ปีการศึกษา 2543 ระหว่างวันที่ 19 มีนาคม 2544 – วันที่ 11 พฤษภาคม 2544

3.5 การเก็บรวบรวมข้อมูลและวิเคราะห์ข้อมูล

เมื่อผู้วิจัยเก็บรวบรวมข้อมูลภาคสนามครบถ้วนแล้ว นำข้อมูลที่ได้รับมาวิเคราะห์หาค่าสถิติ การวิเคราะห์ข้อมูลและสถิติต่าง ๆ ที่ใช้ในการวิจัยมีดังต่อไปนี้

1. ข้อมูลทั่วไปและลักษณะส่วนบุคคล วิเคราะห์ด้วยสถิติบรรยาย (Descriptive Statistics) นำเสนอในรูปของความถี่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ค่าสูงสุด และค่าต่ำสุด

2. ใช้สถิติวิเคราะห์ (Analytic Statistics) ตัวแปรดังนี้

2.1 วิเคราะห์ความแตกต่างระหว่างระดับการยอมรับซึ่งกันและกัน ลักษณะการพึ่งพาทางสังคม ภาวะการเป็นผู้นำ พฤติกรรมการจัดการกับความขัดแย้ง และพฤติกรรมการสื่อสารของนักศึกษากลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมด้วยสถิติร้อยละและสถิติทดสอบค่าที (t-independent)

2.2 วิเคราะห์ความแตกต่างระหว่างผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษากลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมด้วยสถิติทดสอบค่าที (t-independent)

2.3 วิเคราะห์ความแตกต่างระหว่างระดับการยอมรับซึ่งกันและกัน ลักษณะการพึ่งพาทางสังคม ภาวะการเป็นผู้นำ พฤติกรรมการจัดการกับความขัดแย้ง และพฤติกรรมการสื่อสารของนักศึกษากลุ่มทดลองก่อนและหลังการทดลอง ด้วยสถิติร้อยละและสถิติทดสอบค่าที

(paired t-test)

รายละเอียดวิธีการวิเคราะห์ข้อมูลมีดังต่อไปนี้

1. หาค่าสถิติพื้นฐานได้แก่ คะแนนเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนนจากแบบวัดระดับการยอมรับซึ่งกันและกัน แบบวัดลักษณะส่วนบุคคล แบบวัดลักษณะการพึ่งพาทางสังคม แบบวัดภาวะการเป็นผู้นำ แบบวัดพฤติกรรมการจัดการกับความขัดแย้ง แบบวัดพฤติกรรมการสื่อสาร และแบบทดสอบสภาวะการเรียนการสอน

2. เปรียบเทียบความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมก่อนการทดลองด้วยสถิติร้อยละและสถิติทดสอบค่าที่ดังต่อไปนี้

2.1 เปรียบเทียบความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยระดับการยอมรับซึ่งกันและกัน

2.2 เปรียบเทียบความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยลักษณะการพึงพาทางสังคม

2.3 เปรียบเทียบความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยภาวะการเป็นผู้นำ

2.4 เปรียบเทียบความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยพฤติกรรมกรรมการจัดการกับความ

ขัดแย้ง

2.5 เปรียบเทียบความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยพฤติกรรมกรรมการสื่อสาร

3. เปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมหลังการทดลองด้วยสถิติร้อยละและสถิติทดสอบค่าที่ดังต่อไปนี้

3.1 เปรียบเทียบความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยระดับการยอมรับซึ่งกันและกัน

3.2 เปรียบเทียบความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยลักษณะการพึงพาทางสังคม

3.3 เปรียบเทียบความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยภาวะการเป็นผู้นำ

3.4 เปรียบเทียบความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยพฤติกรรมกรรมการจัดการกับความขัดแย้ง

3.5 เปรียบเทียบความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยพฤติกรรมกรรมการสื่อสาร

3.6 เปรียบเทียบความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

4. เปรียบเทียบความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยในกลุ่มทดลองหลังการทดลองด้วยสถิติร้อยละและสถิติทดสอบค่าที่ดังต่อไปนี้

4.1 เปรียบเทียบความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยระดับการยอมรับซึ่งกันและกัน

4.2 เปรียบเทียบความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยลักษณะการพึงพาทางสังคม

4.3 เปรียบเทียบความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยภาวะการเป็นผู้นำ

4.4 เปรียบเทียบความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยพฤติกรรมกรรมการจัดการกับความขัดแย้ง

4.5 เปรียบเทียบความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยพฤติกรรมกรรมการสื่อสาร

ขั้นตอนที่ 4 ปรับปรุงรูปแบบการเรียนรู้แบบร่วมมือในรายวิชาพื้นฐานดนตรี นาฏศิลป์ และการละคร เพื่อพัฒนาสัมพันธภาพของนักศึกษา

หลังจากที่ได้นำรูปแบบการเรียนรู้แบบร่วมมือในรายวิชาพื้นฐานดนตรี นาฏศิลป์ และการละคร เพื่อพัฒนาสัมพันธภาพของนักศึกษาไปทดลองใช้และประเมินผลการทดลองแล้ว ผู้วิจัยนำผลที่ได้รับจากการวิเคราะห์ข้อมูล มาพิจารณาปรับปรุงรูปแบบการเรียนรู้แบบร่วมมือในรายวิชาพื้นฐานดนตรี นาฏศิลป์ และการละคร เพื่อพัฒนาสัมพันธภาพของนักศึกษา เพื่อให้รูปแบบที่เป็นต้นแบบมีความชัดเจนและเหมาะสม สามารถนำไปใช้สำหรับการสอนรายวิชาพื้นฐานดนตรี นาฏศิลป์ และการละคร สำหรับนักศึกษาระดับปริญญาบัณฑิตต่ออย่างมีประสิทธิภาพต่อไป การวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อนำไปปรับปรุงแก้ไขรูปแบบการเรียนรู้แบบร่วมมือในรายวิชาพื้นฐานดนตรี นาฏศิลป์ และการละคร เพื่อพัฒนาสัมพันธภาพของนักศึกษา พิจารณาจากประเด็นต่าง ๆ ดังต่อไปนี้

1. ทางด้านจุดประสงค์ของการเรียนการสอน วิเคราะห์วัตถุประสงค์ของการเรียนการสอนที่มีการบรรลุและไม่บรรลุผลจากการใช้รูปแบบการเรียนรู้แบบร่วมมือในรายวิชาพื้นฐานดนตรี นาฏศิลป์ และการละคร เพื่อพัฒนาสัมพันธภาพของนักศึกษา ทางด้านนักศึกษา วิเคราะห์คุณลักษณะพื้นฐานของนักศึกษา ที่มีความเหมาะสมและไม่เหมาะสมกับการใช้รูปแบบการเรียนรู้แบบร่วมมือในรายวิชาพื้นฐานดนตรี นาฏศิลป์ และการละคร เพื่อพัฒนาสัมพันธภาพของนักศึกษา ทางด้านผู้สอน พิจารณาองค์ประกอบทางด้านการเตรียมผู้สอนที่จะเฝ้าต่อการเรียนการสอนโดยใช้รูปแบบการเรียนรู้แบบร่วมมือในรายวิชาพื้นฐานดนตรี นาฏศิลป์ และการละคร เพื่อพัฒนาสัมพันธภาพของนักศึกษาอย่างมีประสิทธิภาพ ทางด้านสภาพแวดล้อม วิเคราะห์คุณลักษณะของสื่อการสอน อุปกรณ์การเรียนการสอน และสถานที่ ว่ามีลักษณะที่เฝ้าต่อการเรียนการสอนโดยใช้รูปแบบการเรียนรู้แบบร่วมมือในรายวิชาพื้นฐานดนตรี นาฏศิลป์ และการละคร เพื่อพัฒนาสัมพันธภาพของนักศึกษาหรือไม่ อย่างไร

2. ด้านกระบวนการ วิเคราะห์การดำเนินการตามกระบวนการเรียนการสอนที่ได้ปฏิบัติจริงว่า มีความสอดคล้องกับหลักการ และวิธีการที่กำหนดไว้หรือไม่ กระบวนการในการพัฒนารูปแบบการเรียนรู้แบบร่วมมือในรายวิชาพื้นฐานดนตรี นาฏศิลป์ และการละคร เพื่อพัฒนาสัมพันธภาพของนักศึกษา มีปัญหา หรืออุปสรรคอย่างไร ขั้นตอนใดมีความเหมาะสม ควรจะใช้ในการดำเนินการต่อไป ขั้นตอนใดที่ไม่เหมาะสม ควรจะหาทางแก้ไขอย่างไร

3. ด้านผลลัพธ์ วิเคราะห์ผลลัพธ์ที่ได้จากการทดลองใช้รูปแบบการเรียนรู้แบบร่วมมือในรายวิชาพื้นฐานดนตรี นาฏศิลป์และการละคร เพื่อพัฒนาสัมพันธภาวะของนักศึกษา ทางด้านสัมพันธภาพระหว่างบุคคล ทักษะสังคม และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ของนักศึกษา โดยพิจารณาจากสมมุติฐานที่ได้ตั้งไว้ วิเคราะห์หาสาเหตุที่ผลลัพธ์การวิจัยไม่เป็นไปตามสมมุติฐานที่ตั้งไว้

การสรุปและนำเสนอ

นำเสนอรูปแบบการเรียนรู้แบบร่วมมือในรายวิชาพื้นฐานดนตรี นาฏศิลป์และการละคร เพื่อพัฒนาสัมพันธภาวะของนักศึกษา พร้อมทั้งผลการตรวจสอบรูปแบบ และผลการทดลองประสิทธิภาพของรูปแบบ โดยการบรรยายสรุป และให้ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

แผนภูมิที่ 4 ลำดับขั้นตอนการดำเนินการวิจัยเพื่อพัฒนารูปแบบการเรียน แบบร่วมมือในรายวิชา
พื้นฐานดนตรี นาฏศิลป์และการละคร

